

Bc. Zuzana Pospíšilová
MUZEUM PRAŽSKÉHO URBANISMU, Chotkova zatáčka
oponentský posudek k diplomnímu projektu

Prostor Chotkovy zatáčky byl v minulosti daleko urbanizovanější než dnes. Cílem projektu bylo ověřit možnost umístění významné veřejné budovy – expozice Muzea hlavního města Prahy – v tomto území, místo architektonicky doformulovat. Projekt zpracovává záměr vytvoření expozice urbanistického vývoje Prahy, který městu, pyšnicímu se především svou historií, citelně chybí.

Zuzana Pospíšilová dokládá v textové části solidní teoretickou přípravu k projektu. Správně analyzuje potenciál i potíže místa a snaží se je svým projektem řešit. Koncept „vrstevnatosti“ se prolíná přemýšlením o místě, o poslání muzea, o obsahu expozice i o celkové formě domu.

Navržená „cesta domem“ mezi Klárovem a Chotkovými sady je patrně nejsilnějším motivem projektu. Začíná nálevkou tunelu u ústí ulice Na Opyši, prochází expozicí a končí terasou v horní úrovni Chotkovy zatáčky. Motiv zážitkové cesty, lákající návštěvníka k nahlédnutí do dalších světů prostorového utváření města, by si určitě zasloužil podrobnější rozpracování. Nabízí se například porovnání se spektakulárním průjezdem „soklem“ Labské filharmonie od architektů Herzoga a de Meurona. Projekt ale zůstává spíše u popisu zážitku než u jeho architektonické formulace.

Výstava pražského urbanismu vytváří svébytnou vrstvu ve struktuře domu. Vyčleňuje se prostorově, konstrukčně i dispozičně jako jeden svébytný celek. Také ona formuluje „cestu“ návštěvníka, tentokrát virtuálními světy historie, současnosti a budoucnosti města. Pojetí mi v představách evokuje jinou slavnou stavbu – Musée du quai Branly Jeana Nouvela. Přiblížení se k takto nastaveným laťkám v zážitku z prostoru a expozic není vůbec snadné a vyžaduje velkou míru zkušenosti. Pokud je projekt dokáže alespoň naznačit, je na dobré cestě.

Vrstevnatá struktura projektu v sobě skrývá též některá úskalí. Především je to komunikační a provozní složitost dispozic, daná jak horizontálním vložením výstavního patra, tak vertikálními šachtami. Obě „cesty domem“ jsou tak bohužel narušeny a představa prostorového zážitku dostává zjevné šrámy. Vyřešení ambiciózně nastavených úkolů by potřebovalo více času. Naproti tomu rutinně správně je vyřešeno prostorové uspořádání administrativních a výukových pater, čímž diplomantka dokládá svou projekční zdatnost.

Vrstevnatost konceptu se projevuje i vnějším pláštěm domu. Ten by se patrně v případě rozpracování dočkal dalšího vývoje, podobně jako výše zmíněné hlavní vnitřní prostory domu. Třebaže se projekt nezdá být výrazně zapamatovatelný, přináší řadu zajímavých podnětů a představ. Proto jej přes zmíněné výhrady hodnotím kladně.

Doporučuji přijmout projekt Zuzany Pospíšilové k obhajobě a navrhuji ohodnotit známkou B.

Martin Kloda, 10.6.2018

